

สารบัญ

บทที่ 1

วันที่ 12 สิงหาคม

9

บทที่ 2

วันที่ 11 สิงหาคม

119

บทที่ 3

วันที่ 12 สิงหาคมอีกครั้ง

217

SAMPLE

☾ วันที่

12 สิงหาคม

SAMPLE

SAMPLE

จะขอพินิจไว้ ณ ที่นี้เลยว่า จนกระทั่งบัดนี้ผมก็ยังไม่เคยได้ใช้ชีวิตหน้าร้อนอย่างมีความหมายเลยแม้แต่บ่อย

เป็นที่รู้กันทั่วไปว่า หน้าร้อนคือฤดูกาลแห่งการเติบโตของมนุษยชาติ โดยเฉพาะพวกเด็กผู้ชาย ถ้าลองไม่เจอกันแค่หน้าร้อนครั้งเดียวแล้วมาเจอกันอีกทีก็จะเห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน การจะไขว่ไขว่เองที่ผ่านการเปลี่ยนแปลงแบบลอกคราบใหม่เสียจนเพื่อนร่วมชั้นเรียนต้องทิ้ง และไขว่คว้าหัวพรึบตาแห่งเกียรติยศนั้นมาไว้ในมือจำเป็นต้องวางแผนอย่างละเอียดถี่ถ้วน ต้องเข้านอนแต่หัวค่ำ ตื่นแต่เช้าตรู่ ฝึกฝนร่างกาย และขยันหมั่นเพียรศึกษา

แต่แทนที่จะได้ทำตามแผน ชีวิตเด็กหอในหน้าร้อนเป็นครั้งที่สามกลับทำให้ผมแสนจะหงุดหงิด

ในหน้าร้อนของเกียวโต หอพักขนาดสี่สี่เครื่องของผม กลับกลายเป็นนรกอบเวจี ร้อนแรงราวกับทะเลทรายทากลามากัน ถึงขั้นที่ว่าแค่จะดำรงชีวิตอยู่ก็ต้องเสียดายกันเลยทีเดียว จังหวะจะโคนของชีวิตล่มสลายโดยสิ้นเชิง แผนการที่วางไว้อย่างถี่ถ้วน กลายเป็นแค่ทฤษฎีว่างเปล่า ความเพี้ยแตกได้กระหน่ำเสียจน ร่างกายอ่อนแอ การเรียนถดถอย คนเราจะพัฒนาตัวเองใน สภาพแวดล้อมแบบนี้ได้อย่างไร แม้แต่พระพุทธรูปก็คงจะไม่ไหว ออ ความฝันแหลกสลายในห้องสี่สี่เครื่อง

ที่สำคัญ ช่วงวัยที่เดินมาถึงระดับอุดมศึกษาก็ถือว่าเลย จุดที่ผมจะย้อนกลับไปเริ่มต้นใหม่แล้ว ถึงอย่างนั้น ผมก็ไม่เคย ได้ใช้เวลาในหน้าร้อนให้สมประโยชน์เลยสักครั้ง ไม่อาจที่จะ ชัดเกล้าตัวเองให้เป็นบุคลากรที่สังคมจะฝากความหวังอะไรได้

หากยังมีงอมืองอเท้าอยู่แบบนี้ สังคมก็คงจะปิดประตู ใสน้ำผมอย่างเย็นชาเป็นแน่แท้

ดังนั้น ผมจึงคิดกลยุทธ์เพื่อการคืนชีพจากห้วงวิกฤติได้ เรียบร้อย นั่นก็คือแอร์คอนดิชันอันแสนสะดวกที่อารยธรรม สร้างสรรคขึ้นมา

เรื่องมันเกิดขึ้นตอนบ่ายอ่อน ๆ ของวันที่ 12 สิงหาคม

ผมกำลังนั่งเผชิญหน้าอยู่กับชายผู้หนึ่งในห้องหมายเลข 209 ของหอพักนักศึกษา

สถานที่ที่ผมใช้ชีวิตอยู่นี้ชื่อว่า “หอพักซิโมกาโมะยูซุไซ” ตั้งอยู่ในเขตซิโมกาโมะอิชิมีงาวะโจ สมัยที่เพิ่งจะเข้ามาหา’ลัย และมาดูแลแห่งนี้ตามที่สหกรณ์นักศึกษาแนะนำ ผมยังนึกว่าหลงไปโผล่แถวย่านเกาลูนเสียอีก อาคารไม้สามชั้นที่ดูราวกับจะถล่มลงมาได้ทุกเมื่อ ความสับสนระงับเคของมันทำให้ผู้ที่ได้พบเห็นหายใจไม่ทั่วท้อง จะบอกว่าถึงขั้นเป็นมรดกอันทรงคุณค่าทางวัฒนธรรมไปแล้วก็คงจะไม่ได้พูดเกินจริงนัก อีกอย่างคงจะจินตนาการได้ไม่ยากว่า ต่อให้มันโดนไฟไหม้วอดทิ้งหลังก็คงจะไม่มีใครมาเสียตมเสียตาย

ถ้าให้นึกถึงสิ่งที่ไม่น่าพึงใจในโลกนี้ละก็ คงจะไม่มีภาพใดที่ชัดเจนเท่านักศึกษาชายสองคนเปลือยร่างท่อนบนในสภาพเหงื่อท่วมตัว ต่างฝ่ายต่างนั่งจ้องหน้ากันอยู่ในห้องขนาดสี่เสื่อครึ่งอีกแล้ว แม้ขณะที่แสงตะวันร้อนฉ่ำแผดเผาหลังคาหอพักซิโมกาโมะยูซุไซอยู่นั้น ดั้งนี้ความชัดใจในห้อง 209 ก็กำลังอยู่ในช่วงที่พุ่งขึ้นถึงขีดสุด

ทั้งประตูและหน้าต่างเปิดอ้าแบบไม่ต้องอายคนหรือกลัวใครจะได้ยิน แม้ว่าพัดลมรุ่นพระเจ้าเหาที่หอบหิ้วมาจากบ้านเกิดจะยังหมุนอยู่ แต่ก็ทำได้แค่เป่าให้ลมร้อนวนไปมา

ร้อนอบอ้าวเสียจนสติสัมปชัญญะเลือนราง ผมเองก็ซ้กจะ
ไม่แน่ใจแล้วว่าผู้ชายที่นั่งคอดอกอยู่ข้างหน้านั้นมีตัวตนจริง
หรือเปล่า หรือว่าเป็นแค่ภาพลวงตาซกมก ๆ ที่มีแต่คนจิตใจ
ใสซื่ออย่างผมเท่านั้นที่จะมองเห็นได้

ผมยกผ้าขนหนูขึ้นซับเหงื่อกลางเรียกชื่อนักศึกษาชาย
คนนั้น

“เฮ้ ไอซี้”

“เรียกผมเหรอ”

“ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า”

“ไม่ต้องห่วงผมเหรอครับ เดียวผมก็ตายแล้ว”

คนพูดตาเหลือกอยู่ครึ่งหนึ่ง ใบหน้าสีเทาส่อเค้าสุขภาพ
เสื่อมโทรมและชุ่มเหงื่อมันแฉลับ ดูราวกับเป็นปีศาจนัวร์วิเฮียง
เมื่อแรกคลอดสด ๆ ร้อน ๆ ยังไงยังงั้น

บรรยากาศในหอพักนักศึกษาช่วงบ่ายอ่อน ๆ แสนจะ
เงียบเทียบ จักจั่นที่ร้องกันเซ็งแซ่หน้าหนวกหูตอนช่วงเข้าพากัน
เงียบกริบ เงียบสงัดเสียจนราวกับกระแสเวลาหยุดไหล ลูกบ้าน
ในหอพักส่วนใหญ่กลับบ้านเกิดไปแล้ว ใอึ่งเง่าที่หมกตัวอยู่ใน
ห้องสี่เหลื่อครึ่งช่วงกลางวันแสด ๆ กลางหน้าร้อนแบบนี้จึงมีน้อย
เต็มที

ในขณะที่ ถ้าไม่นับไอซี้กับผม คนที่ยังอยู่ในหอพัก
โกโรโกโสแห่งนี้ก็คงมีแค่่นักศึกษาโขงซื่ออิงจิ เซทาโวที่พักอยู่ใน

ห้อง 210 ช้าง ๆ ละมั้ง เมื่อคืนยังจัดพิธีไว้อาลัยแอรกับข้ามคืน
อย่างเคร่งขรึมที่ห้องผมแท้ ๆ แต่พอเช้าตรู่เท่านั้นแหละ ฮิงุจิ
ก็สวดบทปารมิตาหฤทัยสูตรแบบผิด ๆ ถูก ๆ ยาวเย็ดยาว ตาม
ด้วยท่องอะไรก็ไม่รู้เร็วปรือว่า “หากจิตใจไร้ซึ่งกิเลส แม่ห้อง
สี่เสื่อครึ่งก็ราวกับบึงสวรรค์ ย่าห์!” แล้วก็ถอยเข้าห้องข้าง ๆ
ไป จากนั้นก็หายหัวไปทั้งวัน ร้อนปานนรกแบบนี้ยังอุตส่าห์ไป
นอนหลับกรนครอก ๆ ได้อีกนะ

ไอซีบ่นว่าอยากจะกินแพรปยูซิโนมะม่วง ผมก็เลยเท
ชาข้าวบาร์เลย์ชืด ๆ หนักเค็มใส่ถ้วยชาให้ ไอซียกมันขึ้นชด
ชู้ด ๆ ราวกับคางคกขี้เรื้อนกำลังชดน้ำโคลน

“ไอ้ ไม่อร่อย...ไม่อร่อยเอาซะเลย...”

“หุบปากแล้วกินไปซะ”

“เครื่องดื่มเสริมเกลือแร่สไตล์เอโตะนะ ผมไม่ไหวแล้ว
นะครับ”

ไอซีตรงอย่างเศร้า ๆ แต่ผมไม่สนใจ

เมื่อที่ผมเพิ่งบอกไปว่าจัด “พิธีไว้อาลัยแอรข้ามคืน”
ไซ้ใหม่

ก็คงจะไม่แปลกถ้าหากท่านผู้อ่านจะสงสัยว่า มันอะไร
กันหว่า

พวกเราเพิ่งใช้เวลาทั้งคืนทำพิธีไว้อาลัยให้กับแอรคอนดิชั่น
ในตำนาน วัตถุแห่งอารยธรรมซึ่งดูผิดที่ผิดทางในห้องสี่เสื่อครึ่ง

แอร์ตัวนี้ถูกติดตั้งไว้ในห้อง 209 มาตั้งแต่โบราณกาล และดูเหมือนจะแอบติดโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของหอ มันคือมรดกทางประวัติศาสตร์ที่บอกเล่าถึงความมั่งคั่งโอ้อ่าของผู้เช่าห้องคนก่อน

ด้วยเหตุนี้ ห้อง 209 จึงเป็นที่ระยชาของผู้คนในฐานะที่เป็นเพียงห้องเดียวในหอพักที่ติดแอร์

ผมได้ยินคำเล่าลือเรื่องห้อง 209 ครั้งแรกตอนช่วงหน้าร้อนสมัยที่อยู่ปีหนึ่ง โดยรุ่นพี่เบอร์เกาที่ใช้คร่ำรวมห้องเดียวกันเป็นคนบอก สำหรับผมในสมัยนั้น เรื่องของ “ห้องสี่เสื่อครึ่งติดแอร์” ที่อิงจิ เซทาโรนักศึกษาโขงกระชิบกระซาบให้ฟังนั้น มันเหมือนกับดินแดนในตำนานสุดขอบฟ้าแสนไกล รวากับเกาะอวาลอนที่กษัตริย์อาเธอร์ไปรอรับวาระสุดท้ายอย่างนั้นแหละ

ไม่เคยนึกฝันเลยว่าอีกสองปีให้หลังผมจะได้รับเกียรติยศให้ย้ายไปยังห้อง 209 เสียเอง

ทว่าแม้จะอุตสาห์อัพเกรดย้ายจากชั้นหนึ่งมาอยู่ชั้นสอง แต่ผมก็มีโอกาสได้รับประทานพรจากแอร์เครื่องนั้นอยู่เพียงไม่กี่วัน และความรับผิดชอบทั้งหมดทั้งสิ้นตกอยู่ที่ชายผู้นั่งข้างหน้าผม

ไอซีคนนี้แหละ

ไอซีเรียนอยู่ชั้นปีเดียวกับผม แม้จะเรียนสาขาวิศวกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในคณะวิศวกรรม แต่เจ้าตัวกลับเกลียดทั้งไฟฟ้า ทั้งอิเล็กทรอนิกส์ และวิศวกรรม ตอนที่จบชั้นปีหนึ่ง ผลการเรียนที่ส่งสมมาได้ก็ต่ำเตี้ยเรี่ยดินเสียจนชวนให้ขบขันว่า ถึงจะใช้ชีวิตนักศึกษาหมา'ลัยต่อไปยังจะมีความหมายอะไรหรือเปล่า

ด้วยความที่ไม่ชอบกินผัก เอาแต่กินอาหารสำเร็จรูปสีหน้าของไอซีก็เลยดูพิลึกกรวกกับมนุษย์ที่ใช้ชีวิตอยู่ด้านหลังของดวงจันทร์มาตลอด ถ้าเกิดใครไปจะเอ่อกันเข้าตอนกลางคืนต้องมีแปดในสิบคนที่เข้าใจผิดว่าเป็นปีศาจ ส่วนสองคนที่เหลือ นั้นเป็นปีศาจพวกเดียวกัน

เจ้าหมอนี่สันดานเสีย ชอบข่มเหงคนอ่อนแอ คอยประจบคนที่เข้มแข็ง เอาแต่ใจตัวเอง โห่ฮังวอดดี ซี้เกียจ เป็นพวกใจแคบเห็นแก่ตัว ไม่ร่าไม่เรียน ไร้ศักดิ์ศรีสันดี ถ้าได้ความโชคร้ายของคนอื่นเป็นกับข้าวละก็ ไอซีจะเจริญอาหารกินข้าวถึงมือละสามชาม สรุ่ยโดยคร่าว ๆ แล้วไม่มีความดีอะไรจะให้ชมเลยแม้แต่อย่างเดียว ถ้าเกิดไม่ได้พบกับเจ้าหมอนี่ละก็ จิตวิญญาณของผมคงจะบริสุทธิ์สะอาดกว่านี้เป็นแน่

“บังอาจทำให้ชีวิตฉันต้องสูญเปล่าจนได้นะ”

“แหม ก็แค่ทำได้กھرดรีมเองครับ”

ไอซีเช็ดน้ำมันแฉับของตัวเอง หัวเราะเอิ๊กอ๊าก แล้วพูดต่อ

“เดี๋ยวคุณอากาศก็คงช่วยทำอะไรให้ฉันได้นั้นแหละครับ”

“อย่างน้อยนายก็น่าจะสำนึกผิดบ้าง”

“ทำไมผมถึงต้องสำนึกผิดด้วยล่ะครับ”

ไอซีทำหน้าตาประหลาดใจเหมือนคาดไม่ถึง ก่อนจะร่าย
ยาว

“นี่มันเป็นเรื่องรับผิดชอบร่วมนะครับ คุณอากาศที่เอ่ยปากว่าจะถ่ายหนังที่นั่นก็มีส่วนผิด คนที่เอารีโมตมาวางในที่แบบนั้นก็ผิด คนที่เอาเค้กที่กินไม่หมดมาวางไว้ก็ผิด โดยเฉพาะคนที่ประกาศว่า ‘เดี๋ยวจะเดินระบำไปให้ดู’ คุณเองนี่แหละผิดกว่าใคร ๆ”

“ฉันไปพูดแบบนั้นตอนไหน ไม่เห็นจะจำได้”

“จะมาบ่ายเบี่ยงเอาตอนนี้คงไม่มีประโยชน์หรอกครับ ก็เล่นบิวต์อารมณ์ซะใหญ่โตขนาดนั้นเองไม่ใช่หรือครับ”

ไอซีพูดจ้อไม่หยุดปาก

“ที่จริงแล้วมันควรจะเริ่มจากประเด็นที่ว่า รีโมตที่แค่โดนเค้กหกใส่ก็ทำงานไม่ได้นี่มันผิดตั้งแต่ออกแบบแล้วนะครับ แต่รู้ทั้งรู้ คุณกลับจะยึดเยียดความรับผิดชอบให้ผม ช้าร้ายยังพูดจาไม่เข้าท่าให้คนอื่น ‘สำนึกผิดซะ’ อีกต่างหาก...จะว่าไปแล้วผมต่างหากล่ะที่เป็นผู้เสียหาย”

คำพูดสั้นเป็นปลาไหลของเจ้านูรารีเสียงก็มีเหตุผลอยู่เหมือนกัน เพราะผมเองก็ไม่เข้าใจว่าทำไมที่เครื่องแอร์ถึงไม่มี

ปุมบังคับ ถ้าเกิดคุณอากาศิซอมริโมตไม่สำเร็จจะก็ คงหมด
สิ้นหนทางที่จะเปิดแอร์ได้ตลอดกาล แล้วผมก็ต้องใช้เวลาช่วง
ปิดเทอมหน้าร้อนที่เหลือในห้องแคบ ๆ ร้อนอบอ้าว ถ้ารู้แบบนี้
ไม่ย้ายมาก็ดีหรอก เพราะที่ชั้นหนึ่งถึงจะร้อนบ้างแต่ก็ยังพอทน
ไหว

ผมลุกขึ้นไปปิดผ้าขนหนูที่อ่างล้างจานแล้วพาดมันไว้ที่
ไหล

“ป็นี่ฉันควรจะไ้ใช้เวลาหน้าร้อนอย่างมีความหมาย
แท้ ๆ เพราะตั้งเป้าเอาไว้ว่าจะหลุดพ้นจากชีวิตเสื่่อม ๆ และ
ลอกคราบกลายเป็นหนุ่มหล่อ เพราะแบบนี้ถึงได้อุตสาหั้ไขว่คว้า
หาแอร์อยู่นี้ไง!”

“แหม เรื่องนั้นคงยากครับ”

“ว่าไงนะ”

“ในเมื่อมีผมอยู่ทั้งคน ถึงยังงี้ก็จะทุ่มสุดความสามารถ
เพื่อทำให้คุณล้มเหลวให้ได้ คนที่คิดจะไ้ใช้ชีวิตนักศึกษาที่มี
ความหมายโดยพึ่งพาอะไ้แค่แอร์ตัวเดียวนะ มันจะหยาบกัน
ไปหน่อยละ”

ผมหย่อนก้นลงนั่งจ้องหน้าไอซีอีกครั้

“นี่นายกำลังสนุกอยู่ใช่ไหม”

“ก็สุดแล้วแต่จะคิดครับ อูฮิ ๆ ๆ”

ไอซีกับผมได้พบกันตอนฤดูใบไม้ผลิสมัยอยู่ปีหนึ่ง จุดเริ่มต้นก็คือที่ชมรมรถไฟในตำนานเพื่อเจ้อชื่อ “ชมรมศึกษารถรางเคฟูกู” และสองปีครึ่งหลังจากนั้น ชีวิตวัยหนุ่มที่น่าอัปายของผมก็มีชายชื่อไอซียืนอยู่ด้วยกันในช่วงเวลาที่มีมิติต่าง ๆ มาตลอด ประหนึ่งเป็นปีศาจร้ายเมพิสโตฟิลิสที่ชักนำชีวิตผม จากเส้นทางของนักศึกษาที่มีอนาคตจึงหักเหไปสู่ทุ่งร้างอันแห้งแล้ง ชวนให้สงสัยว่ามั่นใจใจทำได้กษตรวิโมตหรือเปล่า เพราะหมอนี่เป็นคนทีกินข้าวทีละสามชามแก้ล้มความเดือดร้อนของคนอื่นแทนกับข้าวอยู่แล้ว

ผมพาดผ้าขนหนูเปียก ๆ ใส่ไอซีขนาดใหญ่

“นั่นก็สำนึกผิดด้วยร่างกายซะ!”

“ในคลังคำของผมไม่ใช่คำว่า ‘สำนึกผิด’ เข้ามาให้เปลืองเนื้อที่หอรกนะครับ”

ไอซีหัวเราะคึก ๆ แล้วเอาผ้าขนหนูของตัวเองหวดกลับบ้าง ระหว่างที่หวดกันไปมาอย่างต่อเนื่องไม่ให้เสียจังหวะ “หน้อย ไลน์”, “อ่อนวะ” เราก็อกจะสนุกขึ้นมา

หลังจากหวดกันในสภาพว่างเปลือย ๆ ที่อ่อนล้าไปได้พักหนึ่ง ในที่สุดไอซีก็ร้อง “อ้อย” ออกมาแล้วคู้ตัวลงหันเข้าหาผม

“เฮ้ ๆ จะยอมแพ้แล้วละอะ” ผมเอ่ยถามพลางหวดใส่เต็มแรงแบบไม่ยั้ง

ไอซีที่ยกสองมือชูหว่าพร้อมตะโกน

“เดี๋ยว รอก่อน พักรบก่อน...”

จากนั้นเสริมขึ้นว่า

“บอกว่ามีแขกมา!”

พอมผมเหลียวไปมองก็เจอคุณอากาศชียืนอยู่หน้าประตูห้อง
ที่เปิดคาไว้ ไหล่ซ้ายแบกกระเป๋าใบใหญ่ มือขวาถือขวดน้ำหวาน
ไซดา ขณะจ้องมองพวกเราด้วยสายตาสงใจใคร่รู้ รวากับ
เด็กประถมที่กำลังศึกษาดอกผักบุ้งในวิชาวิทยาศาสตร์

“ความสนิทสนมก็คือบ่อเกิดแห่งความเง่าสินะ”

เธอรำพึง ก่อนยกขวดน้ำหวานไซดาขึ้นชดอีกใหญ่

คุณอากาศชิเป็นรุ่นน้องพวกเราหนึ่งปีและสังกัดชมรมภาพยนตร์
จิตชำระ เธอเป็นคนน่ารักและดูสุลเสมอ ทว่าตรงกันข้ามกับ
ภาพลักษณ์นั้น เธอมักจะผลิตภาพยนตร์กาก ๆ ไร้ซึ่งความคูล
แถมเน้นปริมาณออกมา

จากปากคำของไอซีที่สังกัดชมรมภาพยนตร์เดียวกัน
ชื่อเสียงในด้านความเป็นมืออาชีพของผู้กำกับอากาศชิออกจะ
คลุมเครืออยู่สักหน่อย ขณะที่คนอื่น ๆ ในชมรมถ่ายภาพยนตร์
ได้แค่เรื่องเดียว แต่เธอถ่ายได้ถึงสามเรื่อง ในแง่ของปริมาณ

จึงได้รับคำชมเชยล้นหลาม แต่ถ้าในแง่คุณภาพของผลงาน แล้วละก็ ทุกคนจะพากันหุบปากอย่างเจียมเนื้อเจียมตัวและละคำวิจารณ์ไว้ในฐานที่เข้าใจ

ถึงอย่างนั้นก็ตาม เธอกลับไม่ได้แฉต่อความน่าขงใจ ในชื่อเสียงของตัวเอง ยิ่งไปกว่านั้น ในช่วงปิดเทอมหน้าร้อนนี้ คุณอากาศก็ตะลุยถ่ายหนังอย่างแผลกลาญ รวากับกล้วยร่าง เป็นอวตารบ้าดีเดือดของปรมาจารย์ศิลปะแห่งวงการภาพยนตร์ กากไปแล้ว เมื่อวานเธอก็แวะมาที่บ้านเจ้าของหอซึ่งอยู่ด้านหลัง หอพักแห่งนี้ แล้วก็ตะบี้ตะบันถ่ายหนังไซไฟย้อนยุคกาก ๆ ตั้งแต่เช้าตรู่ไปจนถึงบ่ายสามกว่า ๆ เลยเชียวน

คุณอากาศก็ก้าวเข้ามาในห้องสี่เสื่อครึ่งแล้ววางกระเป๋าลง

“ทำอะไรกันอยู่หรือคะ”

“เอ้อ ไม่มีอะไรหรอก”

“พวกเราคลุ้มคลั่งกันเพราะความร้อนอยู่นะ อูฮิ ๆ”

“ทีแรกนึกว่ากำลังทำกิจกรรมเข้าค่ายเข้าเซ็มกันอยู่ซะอีก
ยังนึกอยู่ว่าไม่ควรจะดู แต่เห็นประตูเปิดคาเอาไว้ล่ะคะ”

“มันก็ไม่ใช่งิจกรรมอย่างว่าหรือครับ”

“เอาเป็นว่าลื้ม ๆ มันซะเถอะ คุณอากาศ”

“รับทราบค่ะ จะลื้มค่ะ โอเค ลื้มแล้วค่ะ”

ไอชื่อกับผมลนลานจัดระเบียบร่างกายให้เรียบร้อย คุณอากาศเดินเข้าห้องมาอย่างเจียม ๆ

เรื่องสำคัญก็คือ ตาลุงร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าจะทำพิธีล้างบาปโค้กที่น่าชังและคืนชีพให้ริโมตได้หรือเปล่า ผมเริ่มกังวลขณะจ้องมองเธอพลางกลืนน้ำลาย

คุณอากาศที่นั่งลงอย่างสง่า จากนั้นยกมือขึ้นประนมพลางบอกว่า

“ขอแสดงความยินดีมา ณ ที่นี้ค่ะ”

ผมรู้สึกเหมือนเร็วแรงหายไปทั้งตัว

“ซ่อมไม่ได้จริง ๆ นะเหรอ”

“เขาขอริโมตเอาไว้ตรวจสอบดูก่อนค่ะ แต่ก็บอกว่าไม่น่าจะได้ ดูเหมือนจะเป็นรุ่นที่เก่ามากจนตกใจว่ายังมีคนใช้อยู่อีกนะคะ เขาบอกว่าเอาเข้าจริงก็ควรจะซื้อเปลี่ยนได้แล้ว”

“ถ้าซื้อเปลี่ยนได้ ก็คงไม่ต้องลำบากอยู่อย่างนี้หรอก”

“นั่นสินะคะ”

“จริง ๆ เลย คุณอากาศ ฉันละสิ้นหวังกับเธอจริง ๆ!”
ไอซีเอ่ย์ขึ้นอย่างยโส

“นายนะหุบปากไปตลอดกาลเลยปะ”

“รุ่นพี่ไอซีพุดถูกแล้วล่ะค่ะ น่าผิดหวังจริง ๆ”

ดูเหมือนคุณอากาศจะใช้ครึ่งวันของวันปิดเทอมหน้าร้อนไปอย่างมีคุณค่า

เริ่มต้นด้วยการลุกขึ้นมาทักทายดวงตะวันตอนเจ็ดโมงเช้า รับประทานอาหารเช้าที่มีสารอาหารครบถ้วน แล้วเดินทางไปที่